

Sneeuwvlokken dwarrelen zachtjes neer op de snelweg. De Mont Blanc en de omliggende bergen zijn bedekt met sneeuw. Toeristen van heinde en verre rijden rustig door, hun ski's en snowboards op het dak. In de skigebieden zijn ze vast en zeker blij met zoveel bezoekers.

Ik glimlach als ik de tekst op het matrixbord boven de weg zie:

RIJD GERUST OP DE RECHTERSTROOK, HIJ IS NIET GERESERVEERD VOOR DE KERSTMAN.

Niet dat mam iets met die boodschap hoeft te doen; ze rijdt alsof de auto niet harder kan dan 75 kilometer per uur. Ik word er gek van. Als ze zo doorgaat, is het lente voor we er zijn.

All I Want for Christmas Is You klinkt voor de zoveelste keer op de radio, op het dashboard wiebelt de kleine fluwelen bulldog met kerstmuts op zijn kop mee op de beweging van de auto. Vrachtauto's toeteren geïrriteerd als ze ons passeren, maar het doet mam niets, ze houdt haar blik strak op de weg.

Ik zucht en concentreer me op het landschap. Over een uur

zouden we in Morzine moeten zijn, waar ik tot Kerstmis bij mijn vader ga logeren. Het is alweer eeuwen geleden dat ik er voor het laatst was, al bijna drie jaar. En dan te bedenken dat ik daar vroeger elke wintervakantie doorbracht.

Tot de ellende begon.

Toen mijn hart het begaf en ik te horen kreeg dat ik geen enkele lichamelijke inspanning meer mocht doen. Het is pas drie jaar geleden, maar het voelt als een vorig leven.

‘Wil je dat ik zometeen even bij een tankstation stop, zodat je nog een frisse neus kunt halen voordat we de snelweg afgaan? Hallo...? April? Ik praat tegen je!’

‘Wat? O, sorry mam, ik zat te dromen.’

‘Wil je nog even stoppen? Dit is de laatste mogelijkheid voor we van de snelweg af gaan.’

Ik glimlach naar haar en ze ontspant een beetje.

‘Nee hoor, rijd maar gewoon door.’

‘Weet je het zeker?’

‘Heel zeker.’

Ze kijkt me onderzoekend aan. Ik zie dat ze niet overtuigd is. Ik ken haar langer dan vandaag.

‘Ik vind het niet erg om te stoppen, hoor, echt niet.’

‘Mam, als jij even wilt pauzeren, is dat prima, maar voor mij hoeft het niet.’

Ze richt haar aandacht weer op de weg, maar ik laat me niet voor de gek houden door haar geforceerde glimlach.

Dat ze overbezorgd is, is niet nieuw. Zo is ze altijd al geweest. Ik ben geboren met een afwijking aan mijn linkerhartkamer, dus ik moet mijn hele leven al voorzichtig zijn en zij heeft me mijn hele

leven al beschermd. Er bestaat niet zoiets als toeval – als je ouders zo goed op je letten als mijn moeder doet, dan kun je er zeker van zijn dat er ergens een stevig medisch dossier ligt.

Het is geen ingewikkeld verhaal. Een paar jaar geleden had ik een hartaanval en toen kreeg ik een pacemaker. Ik moest heel voorzichtig zijn en het een paar maanden rustig aan doen, maar toen, van de ene op de andere dag, kreeg ik te horen dat ik niet meer dan twintig stappen per keer mocht lopen. Mijn hart gaf het op. Ik moest in het ziekenhuis blijven om te wachten op een donorhart, dat gelukkig net op tijd kwam.

In april is het twee jaar geleden dat ik geopereerd ben. Zo heet ik ook, April. Het voelt alsof die maand is voorbestemd voor belangrijke gebeurtenissen.

Ik ontgrendel mijn telefoon en scrol door TikTok en Instagram om even ergens anders aan te kunnen denken. Als je op mijn leeftijd een harttransplantatie krijgt, is je levensverwachting in het beste geval ongeveer vijftien jaar. Daarna hoop je op een nieuw hart – en dat het aanslaat.

Daar denk ik elke dag aan.

De filmpjes die ik bekijk zijn vreselijk dom, maar ik kan me er niet van losmaken.

Dan klinkt het piepje van WhatsApp.

Ben je al onderweg?

Al een uur. En jij?
Nog steeds in Grenoble?

Ja. Baal zo dat ik de 10e pas kan komen.
Moet de samenvatting van mijn project in januari
inleveren en ben nog niet klaar met alle foto's
van de museumcollectie. Zit hier vast...

Ach joh, ik ga je echt niet missen!

Tuurlijk niet! ;)

Eva is mijn beste vriendin. Voor mijn operatie zagen we elkaar elk jaar in Morzine, als sinds we zes jaar oud zijn. Zij is daar geboren en haar ouders hebben de grootste sportwinkel van de stad.

Ze studeert archeologie en zit in haar tweede jaar. Ze doet alsof ze baalt dat ze niet eerder kan komen, maar eigenlijk vindt ze het heerlijk om al die oude zaken te bestuderen.

Ga je nog een avond uit, denk je?

Tuurlijk...

Ja ja, kluizenaar die je bent!

We zien wel.

Oké, ik ga weer aan de slag.
Hou van je!

Mam neemt de afrit naar Nangy en sluit aan in de rij voor de tolpoortjes. Ik zie aan haar gezicht dat het haar gelukt is een paar berichtjes mee te lezen. Bah, dat haat ik.

‘Je kunt nog steeds van gedachten veranderen, hè.’

Ik doe alsof ik niet begrijp wat ze bedoelt.

‘En stoppen bij een tankstation?’

‘Nee, ik bedoel dat we altijd kunnen omkeren en terug naar huis kunnen gaan.’

Ik ben sinds mijn operatie eigenlijk altijd thuis. Ik heb een soort beschermende bubbel om me heen opgetrokken om infecties te voorkomen en ervoor te zorgen dat ik zo gezond mogelijk blijf; om tijd te winnen tot mijn volgende hartoperatie. Ik heb mijn middelbareschooldiploma schriftelijk vanuit huis gehaald en ben met een jaar vertraging vanuit huis aan de universiteit begonnen.

Sociaal gezien scoor ik niet echt punten, dus deze drie weken in Morzine worden een test. En nu biedt mam me een ontsnapingsroute aan. Het zou heel makkelijk zijn om ja te zeggen en geen enkel risico te nemen, maar ik wil niet opgeven nu we er bijna zijn.

Ik heb besloten dat ik sterker wil zijn.

‘Nee, het is prima, mam.’

‘Daar lijkt het niet op.’

‘Misschien niet, maar ik wil graag een poosje bij pap blijven. Daar is de afgelopen jaren niet veel kans voor geweest.’

Ze tuit haar lippen en slikt in wat ze wilde zeggen. Ze praat niet graag over mijn vader.

Mijn ouders zijn vlak voor mijn hartaanval uit elkaar gegaan. De druk werd hen te veel. Naarmate de tijd verstreek, groeiden ze steeds verder uit elkaar. Ze ruzieden de hele tijd.

Mam is altijd heel overbezorgd geweest, maar pap wilde gewoon dat ik alles uit het leven zou halen. Ze zijn twee jaar geleden officieel gescheiden en hebben nog steeds totaal andere opvattingen over zo ongeveer alles. Dus vandaag is mam gestrest omdat ze, zolang ik bij pap ben, nergens controle over heeft.

Ik kijk haar van opzij aan als ze bij de tolpoort stopt.

‘Mam?’

‘Ja?’

‘Het komt heus wel goed, echt waar. Ik ben toch voorzichtig.’

Ze probeert te glimlachen, aait even over mijn wang en laat haar adem hoorbaar ontsnappen.

Het is halfvijf als we aankomen en de zon gaat al onder.

Morzine ligt op slechts duizend meter hoogte, maar er ligt ook hier veel sneeuw. Alles is wit, van de berghellingen tot de daken. Er is geen grassprietje of stoeptegels te zien. Overal hangt kerstversiering – en hoe! Sommige dingen veranderen nooit. Het is precies zoals ik het me herinner.

Het chalet van mijn vader ligt aan de Route des Nants, net buiten het centrum.

Mam stopt onder aan de met sneeuw bedekte oprit en kijkt ongelukkig.

‘Kun je je vader een berichtje sturen om hem te laten weten waar we zijn? Ik rijd liever niet naar boven. Er ligt zoveel sneeuw.’

‘Ook niet met winterbanden?’

Ze zucht. ‘Alsjeblieft, app hem even. Ik voel me er niet prettig bij.’

Ik zet mijn wollen muts op, trek mijn jas aan en stap uit de auto.

De lucht is ijsig koud, mijn adem vormt wolkjes. De geur van dennenbomen prikt in mijn neus. De bergen...

Wat heb ik dit gemist.

Mijn hart gaat sneller slaan als ik om me heen kijk. Het winterresort van mijn jeugd, de houten chalets die verspreid op de heuvel liggen, de kabelbanen, de klokkentoren van de Sainte-Marie-Madeleine. Er is iets magisch aan Morzine in december.

‘Hé!’

Mijn vader heeft ons al gezien en rent bijna de heuvel af. Zijn warrige, bruine haar steekt onder zijn muts uit en ondanks de lagen warme kleding die hij draagt, is hij op zijn vijfenveertigste nog steeds even slank als toen hij twintig was.

Toen ze nog getrouwd waren, zei mam vaak dat ze hoopte dat ik dezelfde genen zou hebben als hij. Zij is klein en blond. Ik ben een soort mix: niet te lang en niet te kort – oké, misschien een beetje aan de korte kant, maar mijn voeten raken wel de grond als ik op een stoel zit. Ik heb het bruine haar van mijn vader en de blauwe ogen van mijn moeder. De perfecte combinatie.

‘Hoi, prinses,’ zegt pap terwijl hij me naar zich toe trekt voor een knuffel. ‘Je ziet er goed uit.’

Ik hoor duidelijk de emotie in zijn stem. Het is ook zó lang geleden dat we samen een vakantie doorbrachten.

‘Hoi, pap.’

‘Hallo, Etienne,’ zegt mijn moeder. ‘Bedankt dat je naar beneden kwam.’

‘Hoi, Amélie. Natuurlijk, geen probleem.’

Hij buigt naar voren om mam een snelle kus op haar wang te geven, maar ze weet hem beleefd te ontwijken. Ze houdt graag

afstand, ze vindt dat pap en zij niet te vertrouwelijk moeten zijn. Maar je kan zien dat dat niet bij haar past, want ze draagt bijvoorbeeld nooit make-up, behalve als ze weet dat ze hem zal zien. Alsof het dan ineens toch belangrijk is hoe ze eruitziet. Soms vraag ik me af of het haar echt zo weinig doet als ze beweert.

‘En, wat hebben we hier?’ vraagt hij als hij in de kofferbak kijkt. ‘Is dat alles?’

Hij kijkt naar de enige koffer die ik bij me heb, naast de tas die over mijn schouder hangt.

Ik weet niet of hij teleurgesteld is of verrast.

‘Ik blijf maar drie weken.’

‘Dat weet ik, maar je hebt in de bergen altijd meer nodig. Heb je waterdichte kleding bij je?’

Ik haal mijn schouders op. Ik was sowieso niet van plan om te gaan skiën.

‘Geeft niet,’ zegt hij. ‘Misschien past het skipak van drie jaar geleden nog wel. En anders kopen we gewoon iets nieuws.’

‘April moet studeren voor haar tentamens,’ zegt mam, alsof ze alle avontuurlijke plannen die hij mogelijk zou hebben, op voorhand wil dwarsbomen. Het idee dat ik door de sneeuw ploeter, is niet echt wat ze in gedachten heeft. ‘En mag ik je eraan herinneren dat ze net een grote operatie achter de rug heeft.’

Daar gaan we weer...

‘Alsof ik dat zou vergeten,’ antwoordt pap. ‘Maar de operatie is al meer dan anderhalf jaar geleden. Mag ik jôu eraan herinneren dat ze hebben gezegd dat het belangrijk is dat April weer op een normaal niveau fysieke inspanning gaat leveren?’

‘Normaal, ja. Maar voor jou lijkt “normaal” te betekenen:

eindeloze trektochten, off-piste skiën en atletische warming-ups in de sneeuw. Alles wat April beter níet kan doen.'

'En wie heeft dat besloten? Jij, niet de dokters.'

'April slikt medicijnen om haar nieuwe hart te beschermen, maar die haar immuunsysteem verzwakken. En dat betekent dat ze voorzichtig moet zijn en voortdurend in de gaten moet worden gehouden. Etienne, ik wil niet...'

Serieus? Beginnen ze nu al?

'Hé! Ik heb ook hersens, hoor. Dus als jullie het niet erg vinden, bepaal ik zelf wat ik ga doen.'

'April...' begint mam.

Maar dat werkt niet meer. Ik ben hier te oud voor.

'Pap, het is waar wat mam zegt: ik heb in januari tentamens en daar moet ik voor leren. Daar ben ik elke dag wel een paar uur mee bezig. Mam, als ik zin heb om naar buiten te gaan, kleed ik me warm aan, maar ik ben niet van plan om daar iedere keer een machtigingsformulier in drievoud voor in te vullen en door jou te laten ondertekenen.'

Mijn ouders wisselen een blik die ergens tussen schaamte en verbazing in zit, terwijl ik hen boos aankijk. Het is ongelooflijk dat ze hier nu weer staan te kibbelen alsof ik er niet bij ben. Alsof ik niet al genoeg heb meegemaakt. Alsof ik geen eigen keuzes kan maken.

Ik grijp mijn koffer, duw ze opzij en ga op weg naar het chalet met een snelheid die mam ongetwijfeld huiduitslag bezorgt. Ze kunnen zich nog geen vijf minuten inhouden. Niet te geloven dat ze nu alweer ruzie maken! Eerlijk gezegd ben ik er klaar mee.

'Schatje, wacht!'

Pap holt achter me aan om mijn koffer over te nemen. Maar ik blijf niet staan.

‘Help mam maar. Ze heeft een enorme tas met eten in de kofferbak staan.’

‘Eten?’

‘Ja. Je weet wel, voor het meisje met het slechte immuunsysteem dat misschien wel doodgaat als ze een blokje chocola eet. Of een gram te veel zout, je weet maar nooit!’

Pap blijft verbouwereerd in de sneeuw staan, maar ik loop door.

Ik heb er genoeg van!

Al twintig maanden loop en adem ik weer normaal, maar mijn leven draait nog steeds om één ding: voorzichtig zijn. Ik ben voorzichtig met alles, echt alles. En ik zou het zó fijn vinden als mijn ouders daarmee ophouden. Laat me alsjeblieft één kerstvakantie genieten zonder hun angsten.

Bij het chalet voel ik mijn slechte humeur wegebben. De gevel is versierd met een rij koeienbellen die van mijn opa zijn geweest. Op de eerste verdieping bieden het balkon met houtsnijwerk en de ramen met een houten traliewerk eromheen een weids uitzicht over het dorp en de omliggende bergen. Het is een van de grootste chalets van Morzine en als je het mij vraagt ook een van de mooiste.

Pap doet de deur bijna nooit op slot, dus ik hoef hem alleen maar open te duwen. Ik hang mijn rugzak aan de kapstok met een glimlach. De hal komt uit in de woonkamer met wanden die van de vloer tot het plafond zijn betimmerd met hout. De stenen open haard brandt, de fauteuils en de suède bank staan nog altijd op dezelfde plek, het kleed is nog steeds even versleten en in de hoek staat een majestueuze, nog niet versierde boom in een emmer te wachten. Pap is het niet vergeten.

Hij wachtte altijd met het optuigen van de kerstboom tot ik er was.

En daar is ook nog de plastic bak waar ik, toen ik klein was, altijd lekker in snuffelde en allerlei schatten in vond om in de boom te hangen.

‘Hij heet Norbert,’ zegt pap als hij ook binnenkomt.

‘Norbert?’

‘Omdat er tegenwoordig overal Nordmannen zijn.’

Mijn glimlach wordt breder. Pap is altijd zo grappig.

‘Wil je een kopje koffie? Of thee?’ vraagt hij aan mam, die nauwelijks twee stappen binnen heeft gezet.

‘Nee, dank je,’ zegt ze met een blik op haar horloge. ‘Het is al vijf uur en ik ga naar Thonon, op bezoek bij Cathy. En ik rijd liever niet in het donker.’

Mijn vader knikt. Ik weet precies wat hij denkt. Hij heeft Cathy nooit echt gemogen, hij vond haar altijd te luidruchtig. Ik draai me om naar mijn moeder, die een paar dagen bij haar vriendin gaat logeren.

‘Oké, mam. Wees voorzichtig!’

Als ze nu ‘jij ook’ zegt, ga ik gillen.

Maar dat zegt ze niet. Ze loopt naar me toe, omhelst me even en kijkt me aan met verdacht glanzende ogen, alsof ze me maandenlang niet zal zien.

‘Ik ben de 25e weer hier. Vergeet niet om me af en toe te bel-len, oké?’

‘Ik beloof het!’

We geven elkaar een laatste knuffel en dan slaakt ze een diepe zucht. ‘Oké dan. Ik gal. Veel plezier.’

‘Zal ik met je meelopen naar de auto?’ vraagt pap.

‘Nee, maak je geen zorgen, ik heb goede schoenen aan,’ zegt ze,

wijzend naar haar sneeuwlaarzen. ‘Tot over drie weken!’

De deur valt achter haar dicht, waardoor pap en ik alleen achterblijven.

‘En nu?’ vraagt hij.

Ik doe alsof ik nadenk en kijk in de richting van de keuken. Ik weet precies wat ik moet zeggen. ‘Warme chocolademelk en een oude film!’

Zijn gezicht licht op.

‘Ik dacht al dat je dat zou zeggen. Deal!’

